

— Тогазь ще бждемъ вѣнъ отъ островѣтъ на Мармарѣ.

— Еше по-добрѣ. Тамо не сж ли водытѣ дълбоки ?

— Този разговоръ го чу внимателно, като слушаше отъ окното на стаѣтъ, що бѣше надъ главытѣ на злодѣйцѣтъ, малкъ единъ кораберинъ, който дойде та пошепи нѣщо на ухото на стареца Н. Вонтиди, що държеше кормилото и който съ изразително помахваніе на главытѣ, на очитѣ и на устнитѣ си изрази благодареніе и признателность. А послѣ попыта малкыйтъ кораберинъ :

— Дѣ е затворена момата ?

— Долу въ пристѣнятъ на капитанина малкъ стаичкъ.

— Да ти кажж ли нѣщо ?

— Какво ?

— Ты ли ще имъ сложишь да ядѣтъ ?

— Азъ.....

— Намѣри едно парче рогозкъ, и го направи на пепель та го пусни въ виното имъ ¹⁾.

— Твърдѣ добрѣ.

— Тури балтийтъ въ стаѣтъ ми.

— Ще гы турж.

— Хайде сега иди си и чакай да му дойде редѣтъ.

— Ще мя видишь ты мене отъ копъ съмъ момчета азъ !

— Да тя видж.

— По срѣдъ нощъ ще видишь !

— Чу ли добрѣ че казахъ по срѣдъ нощъ ?

— Чухъ я, не съмъ го сънувалъ.

— Коражъ кога е тѣй, искамъ да тя видж.

Това си приказвахъ тѣ когато другъ единъ кораберинъ седѣше на задницѣтъ на корабѣтъ и пѣше слѣдующѣтъ пѣсень.

1) Казувать че прахъ отъ изгоренж рогозкъ, туренъ въ вино, докарвалъ продължителенъ, тежкъ и мрътвешкый сънъ.